

Minulle jäi riitaisesta, mutta onnekseni lapsettomasta avioliitosta käteen matkavene. Sellainen seitsemän metriä pitkä, muovirunkoinen sisävesiristeilijä, jolla ei ole kovempaan aallokkoon mitään asiaa. Toisaalta eipä minua aallokko kiinnostakaan. Veneessä on kolmen poikamieskesäni ajan maattu naisia ja krapulaa, otettu nousua ja loivennusta. Satamasta ei ole kauhean usein vesille liikahtettu. Makuupaikkoja on tasan kaksi, enkä ole onnistunut houkuttelemaan kerralla matkaani niin monia naisia, että se olisi ikinä muodostunut ongelmaksi. Pikemminkin ongelmana on ollut se, että välillä rima on pitänyt laskea ihan maahan saakka, että on saanut edes sen toisen patjan täytettyä. Työvoittoja, jotka poikivat aamuisin kylmänväreitä ja toisinaan antibioottikuureja. Veneen nimi on Savannah, se on sininen ja lepäilee laiturissa muutaman kilometrin päässä työpaikaltani. Satamaan on huomenna tulossa nosturiauto, nostelemaan veneitä talvipukeille, omani muiden mukana. Tänäpä pitäisi tyhjentää vene kaikesta turhasta, kuten patjoista, ruokatarvikkeista, tyhjästä pulloista ja käytetyistä kortongeista. Hyppään toyotaani, ja kurvaan ensiksi mäkkärin autokaistalle. Finninaamainen kolvi pussittaa hampurilaisaterian, jonka heitän repsikan paikalle, ja jatkan matkaa kohti satamaa. Satamaan on keskustan baareista huomattavasti lyhyempi matka kuin Tampereen kaukaisimmassa lähiössä sijaitsevaan asuntooni, joten vene on etkoille ja jatkoille mitä logistisin ratkaisu. Venekerhon satama ei ole aidattu, mutta öisin alueella partioidaan vapaaehtoisvoimin, mikä on pitänyt vahingonteot kohtuullisen hyvin aisoissa ilman aitaakin. Parkkeeraan autoni niin lähelle laituria kuin pääsen, jotta minun ei tarvitsisi raahata painavia patjoja mahdottomia matkoja. Laiturissa ei ole enää kuin muutama vene, moni on jo pistänyt paattinsa talviteloille. Roskasäiliöiden luona touhuilee joku yksinäinen äijä, muuten on täysin kuollutta. Kaikesta näkee, että veneilykausi on ohitse ja talvi tulossa. Kävelen laituria pitkin veneelleni, joka on aivan laiturin päässä, parin isomman paatin takana. Kaikki näyttäisi olevan kunnossa, kiinnitysköydet ovat pitäneet eivätkä kylmän kangistamat lokit ole jaksaneet paskoa kannelle kuin pieniä ruikkuja. Kun väännän avainta veneen oven lukossa, huomaan että roskasäiliöillä touhunnut äijä tassuttelee laituria kohti. En kiinnitä ukkeliin sen enempää huomiota, vaan astun sisälle kajuuttaan. Mistäköhän sitä aloittaisi, mietin ja katselen ympärilläni veneessä. Päätän aloittaa tyhjästä pulloista. Olen juuri saanut kaapin oven auki, ja ihastelen kesäisiä aikaansaannoksiani, kun roskasäiliö-mies astuu veneeseen. - No mutta terveppä terve! Virkkoo Minkkinen, ilman hymyn häivääkään. Käyttöpäällikkö Minkkinen tehtaalta. Voi vitun vittu. Minkkinen kuuluu veneseuraan yhtä todennäköisesti kuin minä kuulun Naisasialiitto Unioniin. Tämä ei ole nyt hyvä juttu. - Terve Minkkinen, oletkos veneen ostanut? - Miksi ostaa koko lehmää, jos tekee mieli maitoa, vai miten se nyt meni? - No niinhän sitä sanotaan, joo. - Lopetetaanko paskanjauhaminen? - Lopetetaan vaan, mitä asiaa? - Sinä saatanan kenopää olet pannut meidän Helin paksuksi. Minun Helini. Suuni jää auki, enkä keksi sille hetkeen muutakaan käyttöä. Yllätys lamauttaa hetkellisesti. Lopulta on pakko kakistaa jotakin suusta ulos, vaikka kieli tuntuukin kuivuneen kitalakeen kiinni. - Niin että mitä sanoit? - Sinä olet saatana nussinut kesäpäivien aikaan meidän Heliä kolmoskerroksen neukkarissa. Jumalauta edestä ja takaa! Tukalasta tilanteesta huolimatta en voi olla miettimättä, onko se nyt sitten hänen Helinsä vai heidän Helinsä. Enkä kyllä muista että edestä, mutta lienee nyt yhdentekevää missä asennossa heidän Heliään on tuupattu. Tuupattu on. - Minä olen katsonut valvontakameran nauhalta, saatanan paska. Securitaksen poikien kanssa katselin kun vaimoani naitiin. Ai jumalauta! Tulin tosiaan firman kesäjuhilla talutelleeksi myyntisihteeri Minkkisen yläkertaan, mutta mistään neitsyen viettelystä ei kyllä voida puhua. Päinvastoin, akka kävi kiinni kuin sika limppuun. - Olin kovasti kännissä, mutta näin on käynyt, en minä sille enää mitään mahda. - Sinun ei kuule kohta tarvitse enää yhtään mitään. Lihavaksi mieheksi Minkkinen

toimii yllättävän nopeasti. Yhdellä sulavalla liikkeellä hän nappaa tuulipukunsa taskusta mustan pistooli, ja työntää sen lyhyen piipun sieraimestani sisään. - Me lähdemme nyt risteilylle.